

Schippers van weleer

Door Corine Nijenhuis

Dieny Meijer-de Jongh (74)
Schipperse 1964-2004
Deus Rector, spits, 1950, 350 ton
Adrianus, Hagenaar, 1928, 670 ton
Odin, Dortmund, 1963, 1061 ton

Als meisje leerde Dieny Frans bij de nonnen, op het schippersinternaat in Namen. Als kind was ze op het schippersinternaat in Hansweert geweest. Daar had ze, acht jaar oud, een leuk 10-jarig jongetje leren kennen. Die schipperszoon zou 14 jaar later haar echtgenoot worden.

Tussendoor had ze nog kort verkering met een tuinder, maar dat werd niets. 'Hij had het over aardbeien plukken om vier uur 's morgens. Dan maar liever varen.' Een logische keuze voor een schipperskind. En een gelukkige. Voeren Dieny en haar man hun eerste huwelijksjaren nog als zetschippers op een spits; spoedig kochten ze een Hagenaar. Ze voeren ermee op het zuiden, met erts, ijzer en kolen. Om uiteindelijk groter te gaan: 'Want we wilden vooruit.' Ze wilden niet alleen vooruit, ze wilden ook verder weg. Dieny hield van lange reizen. Met de Odin, een verlengde Dortmund, voeren ze in 1992 voor het eerst de Donau op. Daar was weinig georganiseerd voor de karige

scheepvaart. Regelmatig moest de Odin voor anker omdat er geen aanlegplaats was. Dat was niet altijd simpel; er stond veel stroom in het voortdurend wisselende waterpeil van de regenrivier.

Ruilhandel

Op een van de eerste reizen, toen ze nog geen patent hadden, moest er een loods mee. De Hongaar die aan boord stapte was zeker 80 jaar oud en gesoigneerd als een juffer, met handschoenen, bontkraag, hoed en paraplu. 'Graaf Bobby', zoals ze hem gek-scherend noemden, gaf Dieny een handkus. De man dook geregeld in de ijskast. Bij nadere inspectie bleek hij er zijn medicatie tegen suikerziekte te hebben gestald. Toen werd duidelijk waarom hij voortdurend van bakboord naar

stuurboord sprong om naar buiten te turen. De ziekte had hem half blind gemaakt.

Met het patent op zak voeren Dieny en haar man steeds verder de Donau op. Voorbij Boedapest werden ze gewaarschuwd voor de straatarme bevolking die op ruilhandel uit was. Die probeerde 's nachts aan boord te komen van een voor anker liggend schip. 'Best spannend. In het pikke-donker zag je die bootjes niet aankomen.'

Op een nacht stond er plots een paar man in het gangboord. De Hongaren hoopten op sojascheuten, maar in plaats daarvan lag het ruim vol plastic bolletjes. Teleurgesteld dropen ze af. Op een latere tocht had Dieny wel wat te ruilen; ze kreeg er juist gevangen vis voor terug. 'Het hele net' Ze

stond de halve nacht vis schoon te maken en in te vriezen.

Nooit saai

Het passeren van landsgrenzen kostte veel tijd. De schippers moesten van boord, autoriteiten controleerden de lading. Bij de grens van Joegoslavië stapte zes man met zaklantaarns aan boord. Ze verdwenen in de roef, ter inspectie: 'Maar ze gingen direct zitten en vroegen een borrel.' Het was nooit saai op de Donau. Ook niet als ze wekenlang in het ijs lagen. Dan dwaalde Dieny met haar man door de stad en at elke avond in een ander buitenlands restaurant. Dat mist ze het meest nu ze aan de wal woont: het verkennen van onbekende plaatsten. 'Want hier in Ridderkerk ben je snel uitgekeken.'

Schrijfster en beeldend kunstenaar Corine Nijenhuis schreef onder meer de non-fictie roman 'Een vrouw van staal', waarin zij niet alleen de geschiedenis van haar eigen varende woonschip, maar ook die van de Nederlandse binnenvaart van 1901 tot nu vastlegde. Ontmoetingen met oud-schippers tijdens lezingen naar aanleiding van dit boek, leverden een serie nieuwe verhalen op, die tweewekelijks in Schuttevaer verschijnen.

www.corinenijenhuis.com

Met de Odin maakte Dieny het liefst verre reizen. (Foto familie Meijer)